

3. Reflekterende artikel om et erindre

Mit barndomshjem

Tanken om engang at flytte fra mit barndomshjem giver blanke øjne, og et stik i brystet kan mærkes. Det er trods alt her, jeg er opvokset og det eneste sted, jeg har boet. Den dag jeg flytter, bliver dagen, hvor kapitlet om barndommens lykke og enkelthed slutter. Barndommens kapitel har måske været slut i en del år efterhånden, men der har altid været mulighed for at åbne kapitlet op igen og genopleve og opfriske mindet om barndommen ved at gå ud i de samme omgivelser, der var med til at forme min barndom. Det bliver ikke det samme, når jeg ikke længere kan kalde det for mit hjem. Sammen med den melankolske følelse følger også en form af frihed. Når barndommens kapitel er slut, så åbner der sig et nyt op. I det nye kapitel er der fuld af muligheder til at mindes det gamle og barndommens enkelthed.

Ligesom Dan Turell fortæller i "Fra Onkel Danny fortællervidere" (1978), husker jeg ikke meget fra min tidlige barndom. Jeg husker øjeblikke, der har gjort indtryk på mig, men resten af alle de tomme huller i min hukommelse kan jeg ikke selv fylde ud. Jeg har en fornemmelse af, at det, jeg kan komme i tanke om, er minder gennem fotografier og fortællinger. Herhjemme er bogreolen på kontoret stoppet til af tykke fotoalbums fyldt med glimt fra barndommens tid. Der er cirka et album pr. år. Alle disse billeder er blevet levendegjort for mig i form af minder.

Jeg kan mindes alle de utallige varme sommeraftener, hvor hele familien, min mor, far og 3 søskende, sad samlet på terrassen, hvor et glødende bål var midtpunktet. Om sommeren var terrassen samlingspunktet, hvor vi alle kunne hygge os, nyde de sidste varme solstråler inden endnu en dag var forbi. Jeg kan huske, at jeg nød, at vi alle kunne samles i naturlige omgivelser i stedet for, at vi altid skulle være i stuen. Det gav andre muligheder at være sammen ude i haven, hvor vi kunne dufte, når høsten var kommet i hus eller den enestående duft af sommerregn.

Jeg er vokset op på en nedlagt bondegård, hvor vi blandt andet har en stor have med staudebed med blomster og planter i alle farver og størrelser. Der er også et drivhus, et legehuse, et græsareal samt en lille frugthave. På den anden side af stuehuset finder man et større græsareal, der omtales "fodboldbanen". Fodboldbanen er det, der førhen har været en lade med en lille grisestald. Jeg kan huske, hvordan jeg plejede at sidde i halmstakken mellem brændet og kæle med kattekillinger. Men en dag skulle den gamle lad væltes og noget nyt trådte til. Det var noget af et projekt, men

hele familien hjalp hinanden - det er vi gode til. Mens vi alle så den første bjælke falde, blev min mor rørt. Braget af mursten, der falder fra hinanden, frem-bruste et væld af følelser hos hende. Ikke nok med at dette er mine søskendes og mit fødehjem, så er det også min mors og morfars. I generationer har denne grund tilhørt vores familie. Der ligger så mange minder, historier og så meget kærlighed gemt bag disse vægge.

På væggen i havestuen hænger et luftfoto af gården. På det sort-hvide fotografi ses en lille dreng, der kigger op mod kameraet. Denne lille dreng er min morfar. Utallige timer har jeg brugt nede ved kærret - præcis ligesom min morfar. Om vinteren blev timerne brugt med et par slidte skøjter, når kærret var frosset til is, og om sommeren var det i den gamle jolle. Tanken om, at jeg har løbet rundt, leget og udforsket de samme steder som ham, giver mig en følelse af ro og taknemlighed. Det er ikke kun mig, der har været så velsignet at have dette som mit barndomshjem, nej det er gået i generationer.

Mit hjem er bestemt ikke nyt og total renoveret, men den har charme. Jeg har altid syntes, at her oser af hjertevarme, hygge og imødekommenhed. Igennem hele min barndom har jeg syntes, at vi var lidt gammeldags i vores måde at gøre tingene på. Til tider var det irriterende, men der var alligevel noget anderledes og fantastisk over det.

I det tidlige efterår når æblerne var faldet af træernes bærende grene, så var det os børn, der havde til opgave at samle æblerne ind i store kurve. Vi løb frem og tilbage med vores favn fulde af æbler. Det blev næsten en konkurrence om, hvem der først kunne fylde en kurv.

Kurv efter kurv blev fyldt og derefter båret ind i køkkenet, hvor min mormor og morfar sad med hver deres kartoffelskræller. Min mormor og morfar har altid været tæt på mig, og deres syn på livet har hjulpet mig igennem mit. Her ved bordet sad de time efter time og skrællede skralden af æblerne, derefter skar de dem i tern, så de kunne fryses og senere laves til æblegrød. Den syrlige duft fra æblerne hang i luften sammen med efterårets glød.

Vi havde engang en hængestol af reb til at hænge i et træ. Nogle dage inden solnedgang skinnede solen på den magiske måde, der oplyste alt med et gyldent skær. Jeg kan huske øjeblikke, hvor jeg sad i hængestolen og sugede alt lyset til mig. Som jeg husker det, så var det et af de første øjeblikke, hvor jeg mærkede kærligheden til mit hjem. Ikke bare kærligheden til denne grund og huset, men en stor kærlighed til det hjem, hvor jeg hele mit liv har følt en utrolig tryghed.

Selvom mit barndomshjem altid har voldt mig meget glæde, så mindes jeg ønsket om byen og

muligheden for at være en del af et mindre lokalsamfund og muligheden for det nærvær, byen kan give. Jeg har følt mig afgrænset og så lang væk fra mine venner. Muligheden for bare at løbe under hækken, og hen til et af nabobørnene var ikkeeksisterende. Legeaftaler skulle planlægges på forhånd, da transporten skulle passe med mine forældre. Men afstanden fra byen lærte jeg at leve med og jeg ville ikke bytte mit barndomshjem for noget andet. Det var der andre, der ville. Vi havde nemlig aldrig faste naboer. Ingen forelskede sig nok i naturen omkring til at blive boende. Det er en skam, for hvor ellers vil de kunne finde et sted med plads til så meget frihed og mulighed for udfoldelse.

Jeg ville ønske, at jeg havde samme evne til at huske historier, som min morfar har. Han har altid ærmet fuld af nye historier og fortællinger, fra da han var barn. Det er som et vandfald, der aldrig stopper, der er altid en ny historie, der skal fortælles efter den gamle er slut. Hans øjne stråler, når han fortæller om sit - og nu mit barndomshjem. Jeg kan dog mærke sørgmodigheden ved tanken om, hvis jeg nu ikke kan fortælle de samme historier som min morfar. Måske skal man alligevel skal være ældre for at huske klarere tilbage til ens barndomshjem. Så har man haft længere tid til at mindes tiden, hvor livet begyndte.